

COSES DE LA GENÈTICA -CAPÍTOL 9--

Un relat de: [M.Victòria Lovaina Ruiz](#)
CAPÍTOL 9

Els mesos que seguiren quasi que ni els recorde, però crec que tot ho anàvem posant a lloc, teníem la necessitat de reorganitzar-nos, de retrobar-nos tots tres i de gaudir d'aquell silenci que de moment s'havia escampat per cada racó de casa. Foren uns mesos pacífics i tranquils en els quals la mare només endreçà la casa i fins i tot llençà els paperets escampats amb el número de telèfon dels bombers perquè ja no tenia eixa angúnia pel foc i jo no vaig tenir cap altra obsessió que aprovar aquell curs que ja donava per perdut, fins i tot crec que els professors se sorprengueren d'eixa actitud meua que pareixia una altra.

Un dia, però, la Ramona es presentà a casa plorant amb una carta a les mans. Quan la mare la llegí en veu alta, la paraula desnonament tornà a planar en el nostre pis, com el pardalot negre que hi havia fet niu i no en volia marxar. La Ramona també tenia el pis llogat i per algun motiu la feien fora de casa. Crec que la dona tampoc no havia pagat al propietari, no sé si seguint les passes de tia Hermínia o bé perquè la dona realment no tenia amb què pagar. La mala sort ens perseguia.

A la vesprada, quan tornà el pare del curs de jardineria tots dos parlaren en un to de confidència.
—Què hi farem, si hem sigut capaços de tenir a casa l'Hermínia i aquell roí que no vull ni esmentar, també podem tenir a casa la Ramona, no crec que la dona ens amargui la vida com ho han fet aquells dos —va dir el pare.

—La Ramona també és família —afegí la mare.

Aquell era el veredict de la mare i que resumia en poques paraules la voluntat solidària dels pares en la qual tothom hi tenia cabuda.

L'endemà, la Ramona entrà a casa per no marxar-ne mai més. Arribà amb una bossa de roba i una altra plena de llanes de colors, una ràdio xica, un quadre de gira-sols i un munt de tapets de ganxet que en un moment escampà per cada superfície plana del pis, com si se'l volguera fer seu. La Ramona s'instal·là a l'habitació que havia deixat lliure tia Hermínia i el Xino. El pare li col·locà el quadre dels gira-sols en el mateix lloc on hi havia el quadre naïf i aquest, el pare el col·locà a la meua habitació, tot i que no havíem pintat. "No estem per a despeses, Amèlia", em digué el pare referint-se a la pintura, però jo amb el quadre en tenia prou: les persones xicotetes, les colorines, els estels, el cel blau...

La vida amb la Ramona començà amb uns ritmes inalterables i plàcids que de cap manera trasbalsaren la convivència ni l'estat d'ànim de ningú. S'alçava molt de matí, i cada dia, després d'arreglar-se, escoltava les notícies de la ràdio i a voltes ens les explicava, sempre deia que s'havia de saber sobre l'actualitat. Poc més tard es posava a fer mitja o ganxet i s'hi estava hores, jo crec que la Ramona hi tenia addicció. Després ens preparava el dinar. Per la vesprada continuava fent mitja o ganxet, tornava a escoltar les notícies i de tant en tant sospirava sense deixar de treballar: "Aquesta operació ha sigut un miracle, encara que siga agnòstica!" I llavors quan deia això reia, un riure sorollós i alegre.

Un dia vaig sentir com parlava a la seua habitació, quan vaig entrar perquè pensava que m'havia cridat, em digué que no, que tranquil·la, que parlava amb la dona d'aquell retrat, "amb la besàvia Lluïsa?", vaig preguntar-li. "Sí, ho faig des del primer dia, ens entenem bé eixa dona i jo".

—Mira que arriba a ser sufocada aquesta dona —va dir-me tot obrint la finestra.

Vaig pensar que la besàvia havia guanyat amb el canvi d'inquilina i, de sobte, totes dues em paregueren persones properes entre si i tanmateix vaig pensar que fins i tot podien arribar a tenir una amistat duradora, tot i que ubicades en èpoques i en dimensions diferents.

Una volta, mentre ella no hi era, vaig entrar a la seua habitació, vaig mirar-me la besàvia i vaig intentar tornar a parlar amb ella, com abans. Però ja no vaig poder. Vaig pensar que la besàvia preferia enraonar amb la Ramona, degut, supose, a la proximitat generacional. I em vaig sentir un poc ridícula plantada davant d'aquell retrat, esperant unes paraules que mai no havien d'arribar, i em sente fins i tot un poc ridícula en escriure això en aquests moments, però fou aixina.

Cada dissabte de bon matí, la Ramona agafava la cadira plegable de la seua habitació i es posava a l'eixida del metro del nostre barri a vendre les bufandes i els tapets que havia fet al llarg de la setmana. Quan tornava, si

havia venut alguna cosa, donava els diners a la mare; cada dissabte igual.

Durant este temps, la mare començà a reduir les píndoles que la tranquil·litzaven, anava més descansada, dormia més i els calbots que em propinava anaren disminuint la intensitat fins a perdre's en un temps que ja començava a ser història.

Al cap del temps, quan jo ja havia conegut la Patrícia, la meua primera amiga, arribà a casa una tarja amb dos coloms daurats que subjectaven un manat de julivert entre el bec. Amb eixa tarja, la tia i el Xino ens convidaven al seu casament. La mare l'estripà tot dient que ella no volia cerimònies familiars, ja n'havia tingut prou cerimònia i ara només volia oblidar-la. Fou llavors que vaig pensar que ja tot havia canviat definitivament: la taronjada em feia venir diarrea; els melindros em produïen fàstic; Madagascar havia deixat de ser la meua marca distintiva i el senyal que m'unia a la tia. I a més ja ningú no em deia Lenteja, jo crec que la Patrícia ni tan sols s'havia fixat en les meues pigues ni en el senyal roig de la meua esquena —les restes de Madagascar—, ella només es delia perquè anàrem al cinema a vore pel·lícules de policies i que totes dues riguérem esbojarradament.

Casa meua es convertí en un lloc plàcid ocupat pel ganxet de la Ramona i per esqueixos i adob de geranis i rosers —alguns genèticament millorats, segons deia el pare—. Un dia d'aquells que la mare i jo sortíem al balcó a vore totes aquelles plantes tan vives i tan verdes que feien goig li vaig preguntar què li havia dit a tia Hermínia aquell dia que havia sortit despullada al balcó. Recorde eixa riallada fresca de la mare en dir-me que li havia dit molt fluixet: "Si no entres ara mateix i et vesteixes, et ficaré una capsula sencera de tranquil·litzants dins dels iogurts, molt trinxadets amb el morter, ni els notaràs, i no n'eixiràs viva, roïna de merda". I recorde que vaig preguntar-li:

—L'hi hagueres ficat?

I llavors la mare em digué que aquella vesprada no havíem d'oblidar-nos de regar.

En tot allò de la jardineria el pare començà a tenir una gran responsabilitat social —havia començat a treballar a la brigada de jardineria de l'Ajuntament— i tenia moltes més alegries que amb els para-xocs de cotxes. Fins i tot començà a afirmar que treballar amb les plantes i les flors li havia retornat a una nova vida, que tot allò li pareixia tan atractiu que mai no ho haguera imaginat. La mare a voltes li deia: "Pere, a vore si ara et tornaràs un místic". I llavors el pare li deia que contemplar el creixement d'una planta li feia pensar que en el món tot encara era possible i jo me'l mirava i dubtava que certes coses fossin encara possibles, però no deia res perquè el pare llavors ja era un home diferent, a mi fins i tot em pareixia un altre, més fort, més sencer, més alegre, fins i tot més savi.

I ens tornàrem a conèixer el pare, la mare i jo amb l'ajut de la Ramona, de la nostra Ramona, que conviu i que envelleix amb nosaltres. I el temps fou un temps ràpid que ens permeté retrobar-nos de nou i també féu possible que la singularitat de les nostres vides es comencés a acostar a la normalitat que jo tant desitjava.